

TÖRLÉS

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 23. szám, 2019. június 7.

A feleségemmel elég sokat járunk élelmiszerüzletekbe vásárolni, ez egyfajta szenvedélybetegség is, bár szó, ami szó, végül persze minden, amit vettünk, elfogy. Ma is nekilódultunk. Már beálltunk a hosszú sorba a pénztárnál, s mögénk besorolt egy enyhén ittas, közepesen rosszul öltözött, 40-es férfi, kezében egy doboz olcsó sörrel. Miután a „taligánk” dugig, mint minden ilyen esetben, bárki álljon is mögöttünk, előre engedtem. Udvariasan megköszönte, feltette a sörét a szalagra, és miközben sorba raktam a szalagon a söre mögé a sok-sok mindenfélét, különös szitu alakult ki. Ugyanis a várakozás közben hátrafordult, és kedvesen elkezdett velem egyoldalúan beszélgetni. Mondta, hogy kinn él az utcán a párjával két éve, odakinn éppen zuhogott az eső, s én nem tudtam, mit csináljak.

Tudjuk, hogy szerepeink vannak, szerepeket játszunk. Egy lehetséges ezek közül: úgy teszünk, mintha a státuszunk lényegében azonos lenne.

Ez reális lehetőség, hisz mindketten emberek vagyunk. Ott a szalagon az én cuccom (a pénztárban kiderült, kb. 15 ezer forintot kellett fizetnem), előtte az ő egy olcsó söre, kinn esik a eső, én hazamegyek a szép, komfortos otthonomba az autómmal, ő kimegy az esős utcára, ami az ő otthona. És én úgy csinállok, mintha egyazon státuszról beszélnék. Hisz nem hagyhatom válaszok nélkül, nem fordulhatok el, nem csinálhatok úgy, mintha ő nem lenne. Egy másik lehetőség, hogy a feleségemhez fordulok, mintha a férfi nem létezne, nem reagálok a hozzám intézett szavaira.

Mindegyik megoldás pofátlanul egyszerű, csak rohadtul kényelmetlen.

Ő mondja tovább: szobafestő-mázoló vagyok, de nincs munkám, mert nincs szerszámom, nem is tudom, hol tartanám, 3 napja nem ettem, tegnapelőtt adott egy kedves nő egy tányér levest, az nagyon finom volt.

Újabb dilemma. Adjak neki pénzt? Nem kért! Tehát csak tolakodóan kifejezném a kettőnk státusza közti csillagászati távolságot, pedig csak beszélni akar hozzám. És ha adnék, mennyit? Hogy legyen még egy sörre? De hisz – ha minden igaz – ketten vannak. Adjak ételre? Ha két napja nem evett, miért nem zsemlét vett a kétszáz forintján?! De legbelül tudom, hogy ez részemről a módosabb silány, hazug játék. Mert tudom, hogy van, lehet olyan helyzet, amikor egy doboz sör fontosabb egy zsemlénél, kétnapi éhezés után is, mert nincs fontosabb annál, hogy valahogy elfelejtsem, legalább egy kicsit, legalább egy kis időre, hogy valójában mi is az én életem! Ilyenkor mindennél fontosabb az alkohol!

Azt mondtam, ez nagyon nehéz! És közben nem tudtam levenni a szemem a szalagon heverő söréről és mögötte az ehhez mérten tömérdek, általam vásárolt dologról. És gondolkodtam, hogy most moralizáljak, játszom a megértőt, mondjam magamban, hogy ilyen a világ, örüljek, hogy én hazamehetek, míg ő az esőverte „otthonába”, sündörögjek el gondolattalanul??? És akkor, kilépve a bevásárlóból, bele az esős parkolóba, egyetlen pillanat alatt kitöröltem az agyamból mindazt, ami ott benn, a szalag mellett történt, elhangzott, felfeslett. Mindennap ezt a törlést csináljuk, törlések sokaságát, hogy ne kelljen tudomást vennünk a valóság változtathatatlan, ám újra és újra betolakodó borzalmairól, mert ha nem törölnénk, nem lehetne ép elmével élni, közlekedni, gyerekeket, unokákat nevelni, örülni, felhőtlenül nevetni, legalább pillanatokra boldognak lenni. Kegyetlen, szörnyű ára van az egyéni örömeinknek, boldog pillanatainknak. Más emberek élete az ára!